

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Mfv.III.10.441/2014/8.szám

A Kúria a Juhász, Császár, Csvilla Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Császár Mátyás ügyvéd által képviselt Kft. felperesnek a jogtanácsos által képviselt Egészségbiztosítási Pénztár alperes ellen társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálata iránt Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon 2.M.266/2012. szám alatt indított és másodfokon a Gyulai Törvényszék 2014. április 29-én 3.Mf.25.147/2014/6. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen az alperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán 2014. december 1-jén tartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Gyulai Törvényszék 3.Mf.25.147/2014/6. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 50.000 (ötvenezer) forint + ÁFA felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárás illetékét a magyar állam viseli.

I n d o k o l á s

Az alperes a 2012. május 30-án kelt határozatával 1.248.152 forint

és kamata megfizetésére kötelezte a felperest a betanított gépkezelő munkakörben foglalkoztatott T. A. 2011. szeptember 29-én bekövetkezett balesetével összefüggésben felmerült egészségbiztosítási ellátások megtérítése címén. A határozat indokolása szerint a sérült a műanyag fröccsöntőgépen dolgozva akként szenvedte el a balesetet, hogy egy cipzárszalag megigazítása érdekében, a gép leállítása nélkül nyúlt a gépbe, amely automatikusan tovább működött, ennek következtében a bal kezét elkapta és többszörös alkartörést okozott. Az alperes a felperes felelősségét az 1997. évi LXXXIII. törvény (Ebtv.) 67. § (1) bekezdése alapján arra hivatkozva állapította meg, hogy a baleset a munkavédelemről szóló 1993. évi CXIII. törvény (Mvt.) 2. § (2) bekezdése, 40. §-a, 44. § (1) bekezdése, 54. § (1) és (7) bekezdése, 55. § (1) bekezdés a), b), d) pontjai, a munkaeszközök és használatuk biztonsági és egészségügyi követelményeinek minimális szintjéről szóló 14/2004.(IV.19.) FMM rendelet (FMM rendelet) 9. § (1)-(2) bekezdése, 10. §-a, 12. §-a, 14. §-a és 20. § (1) bekezdése felperes általi megszegésével okozati összefüggésben következett be.

Az elsőfokú bíróság a felperes által előterjesztett, a rész-fizetési meghagyás hatályon kívül helyezésére irányuló keresetet - az Ebtv. 67. § (1) bekezdése, az Mvt. és FMM rendelet rész-fizetési meghagyásban felhívott rendelkezései alkalmazásával - elutasította.

Az elsőfokú bíróság az egybehangzó igazságügyi szakértői vélemények alapján megállapította, hogy a perbeli műanyag fröccsöntőgép az adott gyártási folyamat (cipzár készítése) biztonságos végzéséhez nem rendelkezett megfelelő védőberendezéssel, amely kellő védelmet nyújtott volna a gépbe való benyúlással szemben. A bíróság - a sérült és két munkatársa tanúvallomása alapján - megállapította azt is, hogy a szalag elakadás esetén gépbe való benyúlás a felperesnél általános gyakorlat volt. Mindezekből az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a baleset az Mvt. 40. § (1) bekezdése, 44. § (1) bekezdése, 54. § (1) bekezdés a), e), g) pontjai és az FMM rendelet 12. §-a, 14. §-a és 20. §-a felperes általi megszegésével összefüggésben következett be, ami a felperes felelősségét megalapozta.

Az elsőfokú bíróság a balesettel összefüggésben - a balesetet kivizsgáló munkavédelmi tanácsadó, a sérült és két munkatársa, valamint a sérült munkahelyi felettese tanúvallomása egybevetésével - az Mvt. 54. § (7) bekezdés a)-b) pontjai felperes általi megsértését is megállapíthatónak találta, mert a felperesnél célszerűbb és biztonságosabb lett volna olyan gyakorlatot folytatni, ami - függetlenül a gép működő voltától - általánosan tiltotta volna a betanított munkások gépbe való „benyúlását”.

Az elsőfokú bíróság a felperes által biztosított elméleti és

gyakorlati munkavédelmi oktatást megfelelőnek minősítette, rögzítve azt is, hogy a sérült számára a gép működése részletesen bemutatásra került, ezért az Mvt. 55. § (1) bekezdés a)-b) és d) pontjai, valamint az FMM rendelet 9. § (1)-(2) bekezdése és 10. §-a vizsgált rendelkezései felperes általi megsértését nem tartotta megállapíthatónak. Az Mvt. 39. § (1)-(2) bekezdéseinek a perbeli gép üzemeltetési dokumentációjával kapcsolatos hiányosságait a bíróság azért nem vette figyelembe a felperes felelősségének vizsgálata során, mert az alperes a felperes felelősségét e rendelkezésekre nem alapította és mert a baleset a magyar nyelvű gépkönyv hiányával nem állt okozati összefüggésben.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a rész-fizetési meghagyást hatályon kívül helyezte.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított, a baleset bekövetkeztét pontosan nem rögzítő ítélet tényállását a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján kiegészítette. Megállapította, hogy a felperesnél valóban gyakorlat volt, hogy a gépkezelők a gépbe a szalag megigazítása érdekében benyúltak, ez azonban - az ítéleti érvelés szerint - csak akkor alapozhatja meg a munkáltató felelősségét, ha a munkavédelmi mechanizmus hibája igazolható. A másodfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok, különösen a sérült nyilatkozatai, a balesetet vizsgáló munkavédelmi felelős és a felperes munkahelyi vezetője tanúvallomása, valamint a Megyei Kormányhivatal Munkavédelmi Felügyelőségének a baleset kivizsgálása során tett megállapításai egybevetésével megállapította, hogy a sérült a gép leállítását biztosító biztonsági ablak felemelése nélkül, tudva ezen eljárás szabálytalanságáról, a működő gépbe történő „benyúlás” során szenvedte el a balesetet, ami miatt a munkavédelmi berendezések megfelelőségének a felperes felelőssége szempontjából nem volt relevanciája.

A másodfokú bíróság a fentiek alapján arra a következtetésre jutott, hogy a baleset bekövetkezte kizárólag a sérült mulasztására (a gép leállítása nélkül nyúlt be a gépbe) vezethető vissza, ezért a felperest az Ebtv. 67. § (1) bekezdése szerinti felelősség nem terheli.

A jogerős ítélet ellen az alperes élt felülvizsgálati kérelemmel, amelyben annak hatályon kívül helyezését, az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes költségeiben való marasztalását kérte az Ebtv. 67. § (1) bekezdése megsértésére, valamint a KK 25. számú állásfoglalásának és az egybehangzó igazságügyi szakértői véleményeknek - a jogerős ítéletben nem indokolt - figyelmen kívül hagyására hivatkozva.

Az alperes szerint a másodfokú bíróság tévesen állapította meg,

hogy a baleset kizárólag a sérült mulasztása miatt következett be és azt is, hogy a tényállás pontosításra szorult tekintetben, hogy a baleset hogyan történt, azaz, hogy a munkavállaló leállította-e a gépet, illetőleg felhúzta-e a biztonsági ablakot. A foglalkoztató felelősségének megítélése szempontjából annak van jelentősége, hogy mindent megtett-e az egészséget nem veszélyeztető biztonságos munkavégzés körülményeinek biztosítása érdekében.

Az alperes kiemelte, hogy a sérült a szalag megigazítása érdekében a gép leállítása nélkül nyúlt be a gépbe. A gépbe való benyúlás a szalag megigazítása érdekében - a másodfokú bíróság által is hivatkozottan - nem esetileg, hanem rendszeresen előfordult a felperesnél, amely gyakorlatot az igazságügyi szakértők is egyértelműen balesetveszélyesnek minősítették. A munkavállalók által folytatott gyakorlatról a munka irányítója is tudomással bírt. A gépbe benyúlni kétféleképpen lehetett, a biztonsági ablak felhúzásával, oldalról vagy előlről, a szalag kijöveteli helyénél. Előlről benyúlni, ha a plexiburkolat a gépen van, nehézkes, mivel a nyílás nem túl nagy, ezért a baleset bekövetkezte valószínűtlen, figyelemmel arra is, hogy a sérülést okozó alkatrész beljebb helyezkedik el. Amennyiben a gépen nincs plexiburkolat, a baleset könnyebben következhet be, a plexiburkolat hiányáról pedig a felperes munkatársa határozottan nyilatkozott, előadását a sérült tanúvallomása is alátámasztotta. A védő plexi eltávolítása potenciális veszélyhelyzetet teremtett, hiszen a megnövelt technológiai rés miatt a munkavállalók szabadon nyúlhattak be a veszélyes térbe. Ennek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy szakszerűbb és biztonságosabb lett volna a felperesnél olyan gyakorlatot kialakítani, hogy a betanított munkások számára teljesen tiltott legyen a gépbe való benyúlás és azt - szalagszakadás, javítás vagy bármely más probléma elhárításakor - csak a gépkezelők és beállítók részére engedélyezzék. A tárgyaláson egyebekben a munkavédelmi tanácsadó is úgy nyilatkozott, hogy a nem megfelelő gépbe nyúlás nagyon komoly baleseti kockázatot hordoz. Mindezek alapján pedig megállapítható az Mvt. 54. § (7) bekezdés a) és b) pontja felperes általi megsértése, ami okozati összefüggésben állt a balesettel.

Az alperes - az igazságügyi szakértői vélemények egyes megállapításait idézve - kifogásolta a szakvélemények másodfokú bíróság általi figyelmen kívül hagyását is, kiemelve, hogy a szakértők egyetértettek abban, hogy egy jól tervezett és elhelyezett fotocellás berendezés megakadályozhatta volna a veszélyes térbe való benyúlást, mert az a gépet annak elérése előtt leállítja. Mindezekből pedig az következik, hogy a perbeli gép nem volt megfelelő védelemmel ellátva, a felperes pedig - megfelelő műszaki védelem nélkül - általános jelleggel engedélyezte a munkavállalóknak a gépbe való benyúlást. Így a baleset nem kizárólag a sérült mulasztása, hanem az Mvt. 2. § (2) bekezdése,

40. § (1) bekezdése, 44. § (1) bekezdése, 54. § (1) bekezdés a), d), e), h), g) pontjai és az FMM rendelet 12. §-a, 14. §-a és 20. §-a felperes általi megszegésével okozati összefüggésben következett be, ami a megtérítési felelősségét megalapozta.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását és az alperes költségekben való marasztalását kérte annak megalapozottságára, valamint arra hivatkozva, hogy az alperes kérelme - tartalma szerint - a bizonyítékok felülvizsgálati eljárásban meg nem engedett felülmérlegelésére irányul.

A felperes szerint a másodfokú bíróság helyesen tulajdonított perdöntő jelentőséget annak a körülménynek, hogy a sérült - a gép biztonsági ablaka felhúzásával - leállította-e a gépet. A sérült - saját nyilatkozta szerint is - tudatában volt annak, hogy működő gépbe benyúlni nem lehet és a szalag elakadása esetén a biztonsági ablakot fel kell húzni, ezt mégsem tette meg. Az alperes tévesen állította, hogy a sérült szabálytalan munkavégzéséről a munkatársaknak és a munka irányítójának is tudomása volt. A biztonsági ablak felhúzása, a gép leállása nélküli hibaelhárítás a felperesnél kifejezetten tiltva volt, a többi munkavállaló - a rendelkezésre álló bizonyítékokból kitűnően - ennek megfelelően dolgozott.

A felperes kiemelte, hogy a tanúk közül egyedül a sérült egyik munkatársa állította, hogy a baleset időpontjában a gép hátsó részén nem volt plexiburkolat. Ez az előadás ellentétben állt a munkavédelmi felelős, a munkairányító és a sérült másik munkatársa tanúvallomásával, a fényképfelvételekkel és a sérültnek a baleset kivizsgálásakor előadásával, valamint a tárgyaláson elsőként tett azon nyilatkozatával is, miszerint a gép balesetkor állapota megegyezett a fényképfelvételeken láthatóval. E nyilatkozatát a sérült később a közvetlen munkatársa tanúvallomása hatására változtatta meg, amikor a biztonsági ablak felhúzott állapota tárgyában vitába keveredtek; ugyanakkor a sérült munkatársa, miután őt a bíróság ismételten tanúként idézte meg, utóbb írásban már úgy nyilatkozott, hogy nem emlékszik a védőburkolat hiányára. Ez a tanú egyebekben a tanúkenti meghallgatásakor állította azt is, hogy a balesetet nem látta.

A felperes utalt arra is, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a munkavédelmi hatóság által lefolytatott vizsgálat eredményét, amely szerint a baleset a sérült szabályszegő, utasításellenes magatartására vezethető vissza, a munkáltató felelőssége nem állapítható meg.

A felperes - megismételve a perben előadottakat - hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül, a szakvélemény téves

értelmezésével állapította meg, hogy a berendezés, és a technológia nem felelt meg a jogszabályi követelményeknek. A balesetkor alkalmazott félautomata üzemmódnál, gyártási műveletnél, illetve terméknel a szakértő által megjelölt fotocellás berendezés nem alkalmazható, nem szerelhető rá a gépre, így ezzel kapcsolatban sem róható a terhére mulasztás. E körben kiemelte, hogy a perbeli gép többszörös védelemmel van ellátva: plexi védőburkolat, a benyúlást tiltó feliratok, piktogramok és biztonsági ablak van rajta, amelynek nyitott állapota esetén a gép nem lép működésbe, ezen túl minden egyes fröccsöntési művelet pedál vagy gomb benyomása esetén indul el. A gép megfelelt az Európai Unió CE rendszerének, amely - egyebek mellett - a munkavédelmi előírásoknak való megfelelést is igazolja. A gép munkavédelmi előírásoknak való megfelelését, rendeltetésszerű használatára való alkalmasságát ezen túl a munkavédelmi hatóság 2010. április 4-én kelt jegyzőkönyve, a 2011. október 3-án kelt jegyzőkönyvek és a baleset kivizsgálása után tett megállapítások is alátámasztották. A gép biztonsági berendezései kellő védelmet nyújtottak a balesetekkel szemben, a sérültet a baleset azért érte, mert bár tudta, hogy az elakadást a biztonsági ablak felhúzásával, a gép leállításával lehet elhárítani, elmulasztotta azt.

A felperes utalt arra is, hogy a szakértők a perbeli gép esetében nem tudtak elfogadható magyarázatot adni a fotocellás berendezés műszaki tartalmára, e körben az egyik szakértő kompetenciájának hiányára hivatkozott, a másik szakértő pedig nem tért ki az általános szintű megállapítása indokaira. A szakértők a perbeli gép műszaki meghibásodását nem tudták megállapítani, a szakvélemények szerint nem volt olyan hiba, ami a balesettel okozati összefüggésbe hozható.

A felperes végül - az Mvt. 54. § (7) bekezdés a)-b) pontjai megsértésére vonatkozó elsőfokú ítéleti megállapítások kapcsán - hivatkozott arra is, hogy a munkavállalók által követett gyakorlatot a gyártási technológia követeli meg: a beszorult cipzár szalagjának megigazítása szakmai képesítést nem igénylő, egyszerű feladat, ami a gép leállítása esetén biztonságosan elvégezhető, a sérült azonban nem így járt el; az Mvt. fenti rendelkezései megsértését a munkavédelmi hatóság sem állapította meg.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet - a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján - tárgyaláson bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

Az Ebtv. 67. § (1) bekezdése szerint a foglalkoztató köteles megtéríteni az üzemi baleset vagy foglalkozási megbetegedések miatt felmerült egészségbiztosítási ellátást, ha a baleset vagy megbetegedés annak a következménye, hogy ő vagy megbízottja a reá

nézve kötelező munkavédelmi szabályokban foglalt kötelezettségének nem tett eleget, illetőleg ha ő vagy alkalmazottja (tagja) a balesetet szándékosan idézte elő.

A KK 25. számú állásfoglalásban a Legfelsőbb Bíróság - a foglalkoztató megtérítési felelősségét szabályozó rendelkezést értelmezve - kimondta, hogy az óvőrendszabály elmulasztása objektív jellegű, megvalósul, ha a munkáltató vagy megbízottja a balesetelhárító vagy egészségvédő óvőrendszabályt nem tartotta meg, vagy az óvintézkedést elmulasztotta. Ha ennek folytán - ezzel okozati összefüggésben - baleset történt, nincs jelentősége a munkáltató megtérítési kötelezettsége szempontjából annak, hogy az Mt. 103. § (1) bekezdése b) és c) pontjában foglalt kötelezettségek megszegésével maga a sérült is közrehatott a baleset bekövetkezésében. Abban az esetben azonban, ha a balesetelhárító vagy egészségvédő óvőrendszabályt vagy óvintézkedést kizárólag maga a balesetet szenvedett munkavállaló mulasztotta el, a munkáltatót e munkavállalónak nyújtott társadalombiztosítási szolgáltatások tekintetében megtérítési kötelezettség nem terheli.

A Kúria a jogerős ítélet felülvizsgálata során abból indult ki, hogy az Ebtv. fenti rendelkezésében foglalt tényállás megvalósulása szempontjából - figyelemmel a KK 25. számú állásfoglalásban írtakra is - azt kell tisztázni, hogy a baleset a foglalkoztató munkavédelmi szabályszegése, vagy a foglalkoztató és a balesetet szenvedett munkavállaló részéről elkövetett szabályszegés, illetőleg kizárólag a munkavállaló szabályszegő magatartása miatt következett-e be, a foglalkoztató felelőssége megállapításának ugyanis csak az utóbbi esetben nincs helye. A fenti kérdések megválaszolásához pedig elengedhetetlen a balesethez vezető okok feltárása, jelen esetben annak a vizsgálata és értékelése, hogy a sérült milyen munkafolyamat végzése közben szenvedte el a balesetet, valamint - az alperes érvelésével szemben - az is, hogy a sérült a perbeli gép leállítása után, vagy annak leállítása nélkül nyúlt a veszélyes térbe.

A peradatok szerint a sérült munkavállaló a munkafolyamatba illeszkedő, az ellátott feladathoz kapcsolódó tevékenység, egy elakadt cipzárszalag megigazítása, nem pedig a gép valamely hibájának elhárítása érdekében nyúlt a veszélyes térbe. A munkafolyamatba illeszkedő, a felperes munkavállalói által nap mint nap ellátott tevékenység elvégzése nem igényelt szakmai támogatást (a gép állításához, javításához megfelelő ismeretekkel rendelkező munkavállaló bevonását), az - a peradatokból megállapíthatóan - a gép meghibásodásából fakadó rendellenességnek nem volt tekinthető, így a felperes felelősségének tisztázása érdekében a továbbiakban azt kellett vizsgálni, hogy megengedett, illetve eltűrt gyakorlat volt-e a felperesnél, hogy a munkavállalók a szalag igazítása közben az üzemelés alatt álló gépbe belenyúlnak.

A tanúvallomások egybehangzóak voltak abban, hogy a felperesnél az üzemelő gépbe való benyúlás nem volt megengedett. A tanúk állították azt is, hogy korábban hasonló baleset a felperesnél nem fordult elő, amiből - figyelembe véve a munkavédelmi oktatás megfelelőségét is - az következik, hogy a felperes a szabálytalan munkavégzést nem tűrte el. Azt, hogy a balesetet a leállított gép műszaki hibája (a leállítás utáni beindulása) okozta, kizárólag a sérült állította, ezt az állítását azonban a tanúvallomások és az igazságügyi szakértői vélemények is cáfolták.

A fenti, az Ebtv. 67. § (1) bekezdése alkalmazása, a foglalkoztató felelőssége szempontjából lényeges tényeknek, körülményeknek a másodfokú bíróság - szemben az elsőfokú bírósággal - helyesen tulajdonított jelentőséget, az alperes ezért alaptalanul kifogásolta tényállás másodfokú bíróság általi kiegészítését.

Alaptalanul kifogásolta az alperes azt is, hogy az Mvt. 54. § (7) bekezdése a)-b) pontjai megsértését a másodfokú bíróság a bizonyítékokkal ellentétesen mulasztotta el megállapítani. Az alperes felülvizsgálati kérelmében az egyes tanúvallomásokból kiragadott mondatokkal kívánta alátámasztani a felperes terhére az elsőfokú bíróság által sem rótt munkavédelmi szabályszegést, nevezetesen, hogy a fröccsöntő gépen a balesetkor hiányzott a veszélyes térbe való benyúlást megnehezítő plexiburkolat. A gép hiányossága a sérült egyik munkatársa perbeli meghallgatásakor merült fel először, a tanú állítását (amelyet később egy a bírósághoz írásban eljuttatott nyilatkozatban visszavont) a megelőzően szintén tanúként meghallgatott sérült a tényállítás elhangzása után megerősítette. A gép fenti hiányosságát a sérült korábban, sem a közigazgatási eljárásban, sem a perben nem állította, ezzel kapcsolatos tényállítást a sérült másik munkatársa sem tett, az ezt követően ismételten megidézett munkavédelmi feladatokat ellátó személy és a sérült munkahelyi vezetője pedig a plexiburkolat hiányát kifejezetten cáfolta és a szakvélemények sem tartalmaztak erre vonatkozó megállapításokat. A Kúria csupán utal arra, hogy az üzemelő gépbe való benyúlást egyértelműen tiltó gyakorlat esetén a tiltott tevékenységet megnehezítő tartozék hiánya nem bírhat perdöntő jelentőséggel.

A Kúria az igazságügyi szakértői vélemények másodfokú bíróság általi figyelmen kívül hagyására vonatkozó kifogás kapcsán rögzíti, hogy a bizonyítékok összességében való értékeléséről sem az első-, sem a másodfokú bíróság nem adott teljes körűen számot. Az ítéletek indokolásából kitűnően az elsőfokú bíróság a munkavédelmi hatóság által lefolytatott vizsgálat eredményeinek, a másodfokú bíróság a szakvéleményeknek nem tulajdonított jelentőséget, ezek az eljárási szabálysértések azonban a jogerős ítélet megalapozottságát nem befolyásolták. A rendelkezésre álló

bizonyítékokból megállapítható, hogy az üzemelés alatt álló gépbe való benyúlás tilalma a sérült számára - az elméleti és gyakorlati oktatáson elhangzottakból, a többi munkavállaló által követett gyakorlatból, a gépre felragasztott piktogramok ábrái alapján - egyértelmű volt, arra vonatkozó adat, hogy a sérült korábban hasonló szabályszegést követett volna el, nem merült fel. A gép védelmi rendszerében a hasonló szabálytalanságok elkövetését a plexiburkolat nehezítette, a biztonsági ablak, továbbá pedál és biztonsági gomb használatával a baleset megelőzhető volt. A szakértők abból kiindulva, hogy a sérült szabályellenesen nyúlt az üzemelő gépbe, szakvéleményeikben olyan elvárást (fotocellás berendezés beépítése) fogalmaztak meg, amelyek a munkavédelmi normákat tudatosan megsértő, a munkahelyen követett gyakorlatot figyelmen kívül hagyó munkavállalók balesetek bekövetkezése elleni védelmét is biztosítják. A szakértők az általuk javasolt magasabb védelmi szint biztosítására irányuló foglalkoztatói kötelezettséget előíró jogszabályt nem jelölték meg, ezért a felperes munkavédelmi szabályszegését e körben sem lehetett megállapítani.

Mindezek alapján a Kúria arra a következtetésre jutott, hogy a jogerős ítélet nem sérti az Ebtv. 67. § (1) bekezdését, ezért azt - az indokolás kiegészítésével, a Pp. 275. § (3) bekezdése alkalmazásával - hatályában fenntartotta.

A Kúria a felperes felülvizsgálati eljárásban felmerült költsége megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest.

A Kúria a felülvizsgálati eljárás illetékéről az illetékekről szóló 1990. évi CXIII. törvény 5. § (1) bekezdés h) pontja és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján határozott.

Budapest, 2014. december 1.

Dr. Zanathy János s.k. a tanács elnöke, Dr. Magyarfalvi Katalin s.k. előadó bíró, Dr. Farkas Katalin s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

kúriai tisztviselő

